

barnakonu á Hellunum. Tað var vátakavaveður, og eg avtalaði við Hellurnar, at tveir mans skuldu koma í móti mær og møtast á Skarðinum. Tað var brim á Hellunum.

Eg fór so skjótt eg kundi til gongu við amboðunum á rygginum og eini lummalýkt í hondini. Tá eg kom nakað niðan frá gørdunum gjørdist meiri og meiri kavi, og tað myrkaði so skjótt, tí tað kavaði illa. Tá eg kom niðan um seinastu brekku undan Skarðinum, vassaði eg í kava upp um knø. Eg hugdi at hellumonnum, men onki sást til teir.

Mær longdist eftir Fuglafjarðar Skarði, og eg ynsksti, at eg var har. Tað kavaði illa, so striltið gekk at koma fram. So endiliga eina ferð, nú siggi eg tver lyktir á Skarðinum. Teir komu oman ímóti mær og tóku byrðina av mær. Eg gekk í stuttum gummistývlum, sum fyltust við kava, sum bráðnaði. Eg læt meg skóleysan og læt meg í turrar føroyskar hosur, sum eg tihetur hevði tikið við mær. Tá batnaði, og vit komu í øllum góðum oman til Hellurnar.

Tað hevði tikið okkum tveir tímar at ganga til Hellurnar. Hvørki hellumennir ella eg høvdu roknað við, at tað var so nógvur kavi í erva.

Barnakonan Dora fekk ein fittan drong scinni á náttini. Jarðamóður var ongín. Rimuligt vóru øll glað, nei, nógv meira enn vanligt – tey hoppaðu og dansaðu og fóru við boðum um alla bygðina, at Dora hevði átt ein son. Eg fataði í fyrstan ikki rættuliga teirra ovurstóru frøi, men forklaringin var tann, at í heili 12 ár var onki dreingjarn føtt á Hellunum.

»Hurrá« róptu tey.

Kreftirnar gingu undan

Eina aðru ferð var eg á heimveg úr Oyndarfirði. Eg slapp norður til Oyndarfirðar tíðliga á morgni við Pridé. Mátti inn í fleiri hús í Oyndarfirði og eisini á Hellunum, tá eg kom ígjøgnum bygðina, var eg inni í fleiri húsum. Alla staðni vóru tey líka blið, bjóðaðu mær endiliga at koma til borðs at fáa mær mat og drekka. Men eg bar meg undan, tí eg hevði so nógv at gera.

Eg hevði gjørt avtalu við fólk um at koma í »konsultationina«, og ta avtalu ætlaði eg at halda.

Eg skundaði mær niðan gjøgnum brøttu brekkuna oman fyri Hellurnar og gekk skjótt niðan móti Skarðinum. Komin umleið

mitt á slættan aðrenn brekkuna um sjálvt Skarði, fór mær at bila at ganga, eg orkaði bara ikki. Royndi bæði at ganga og grulva, men onki bar til. Setti meg niður á ein stein og fór at kanna meg sjálfan. Men nei – eg hevði ikki ilt nakra staðni, og armar og bein vóru í lagi. Hvat ólukkan bagir mær, hugsaði eg. Tá rann fram fyri meg, at mamma mín ofta hevði tósáð um maktaloysi, sum kundi koma á menn í haga ella á útróðri – tí altíð hava mat við. Eg fór at hugsa meg um, hvat eg hevði etið seinastu dagarnar. Tað visti seg, at eg hevði havt so nógv at gjørt, at eg ikki hevði fingið eina orduliga máltíð seinastu tveir dagarnar, bert ein teskvatt og eina breyðflis av og á.

Hetta mundi vera maktaloysi, eg hevði fingið. Eg hevði fingið meg tóman fyri »bensin«.

Eg visti, at um eg so biðaði ein til tveir tímar, so fór at batna, tí í livirini hava vit normalt nakað »reservabrennivi«. Veðrið var av tí allarlagasta. Eg gjørdist hugtakin av øllum vakurleikanum, og fuglarnir sungu. Eg mátti geva tol.

Tá góður tími var farin,

orkaði eg við spakuligheit at koma niðan á hetta góða Skarði. Eg legði ein stein á varðan og tótlaði spakuliga oman í bygðina. Tá fekk eg nógv gott at eta og eg varð frískur.

Eg njóti at ganga í haganum

Eg hevði nógv góðar túrar niðan á Skarði, men eisini baldrutar túrar. Onkuntíð við tveimum monnum at slóða fyr, tí kavin var so nógvur. Alexandur Abrahamson, sáli, var í hvussu so er fleiri ferðir við.

Eina nátt, tá eg kom úr Oyndarfirði, hoyrði eg nakað, sum kanska fá av tykkum hava upplivað. Eg steðgaði á Skarðinum. Tá var myrkt og nokk so nógvur vindur. Tá hoyrði eg tað, sum vist nokk kallast fjalladun. Tað dunaði í fjøllunum rundan um meg. Eitt heilt óhugnaligt og tó vakurt ljóð – eitt dun. Eg sat góða løtu og lurtaði eftir hesum fjalladuni.

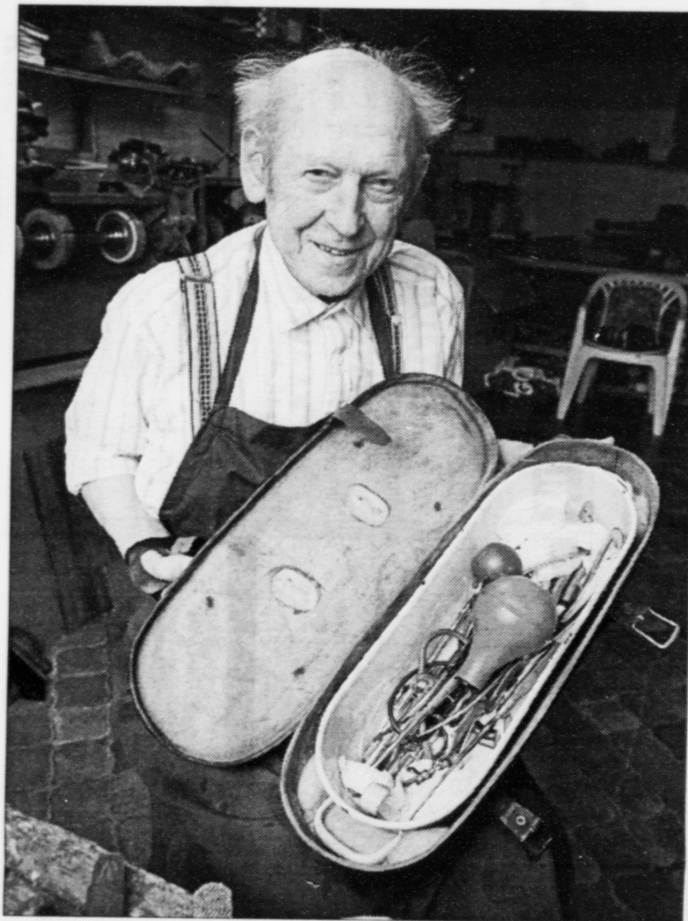
Eg havi nógv góð minnir úr haganum í Fuglafirði. Hevði haruhaga í Fjallinum og Klemmuni fleiri ár.

Tað er ikki skrøgg. Eg kundi virkuliga njóta at ganga í haganum og eisini um Fuglafjarðar Skarði.

1.200 ferðafólk gingið um skarðið

Petur Martin Petersen á Kunningarstovuni í Fuglafirði sigur, at tað eru unddómar, sum hava umvælt gomlu gøtuna niðan á Skarði. Tey hava sjálvandi fingið hjálp frá eldri fólki, sum kenna gøtuna. Kunningarstovan hevur gjørt nógv burtúr at fáa fólk at ferðast um skarðið – og hevur kunningarstovan latið út við 5.000 faldarar til fremmand ferðafólk.

– Og væl hevur borið til, sigur Petur Martin Petersen, sum sigur at heili 1.200 fremmand ferðafólk hava verið hendan túrin í summar

Jóhannus Jacobsen, skómakarin í Fuglafirði, seymaði taskuna, sum Jacob Højgaard nýtti, tá hann var í læknaðindum. Taskan var sum eitt umvandrandi hospital. Jacob Højgaard hevur latið Fuglafjarðar Fornminnisfelag taskuna saman við nógvum av amboðunum, hann nýtti, tíðina hann starvaðist í Fuglafirði

Við ovasta varðan á skarðinum. Gamalt var at tveita triggjar steinar á varðan, tá tey komu framvið – og enn eru fleiri, ið halda gamla siðin, samstundis at siga »I Faderens, Sonnens og Helligaandens Navn«, tá viltust tey ikki, plagdu tey gomlu at siga